

[Erdélyi Magyar Adatbank]
Páskándi Géza: Holdbumeráng

SÁNTA VÉNUSZ

HOLDBUMERÁNG

Nem a szél, nem a szél, nem az éjjel
korbácsolta a holdat az égre;
satu-hold,
csuka-hold,
banán íve, hajló, –
kezem száll
benne már,
mozdulatom
hűlt hajítása...
Bumeráng, bumeráng,
holdam bumerángja,
milyen ég zátonyán
akadt fönn, vak-függés
húzta vajon ágra, –
holdam bumerángja,
merre időzik?

Lelkem; kínai holdsirató
poéta, képed után –
ezeregy-kort is késlekedő
bumerángom, –
tórahanyatlik.

KÜLÖNÖS TOLLDÍSZ

Test a Művészet. A fej az Absztraktok Kora.
A nyak a Klasszikusság Hímpora.
A mell az Újjászületés.
A hasdomb – Realista Kelletés.
Két láb: két Antik Gyökér.
Bőr alatt a Stílus-Vér.

Állok a tested előtt,
szánva a zsenge erőt,
melyet jaj, annyi napon
rád szórtam balgatagon.

Testeden nincs, soha sincs
számomra hely és kilincs,
térképed tarkán betelt,
agyam még hantot se lelt.

Már csak a hajad maradt,
babrálja csont-akarat,
s hajnalban tűzök neked
különös tolldíszeket.

Kanári-jelzők, furák,
dicsérik baksi urát.
Hagyjad, lobogjanak ott!
Szépek és – hasztalanok.

SÁNTA VÉNUSZ

Fény volt ő is, de eljutott az árnyig.
Kölyök-vággyal meglestem sánta Sárít.
Komisz legények döntötték a sárba,
mert könnyen hull, kit elhagyott a lába.

A teste térdig tékozló tökély volt,
s nyakára röppent néhány fura-kék folt,
részeg fogaknak vaksi vétek-varja,
és nem volt csősz, hogy onnan fölzavarja

S egy boros férfi, mint múltunk törökje,
ma Sárin mankót s szenteket tör össze,
mint barbár, ki a falhoz szobrot lódít,
egy sánta Vénuszt, fordított milóit.

PILLANGÓSZÁRNY

Pillangó szárnya kivetül
a térbe, a térbe, a térbe.
Felhőkre néz az alázat:
hulljon-e, hulljon-e térdre?

Pillangó szárnya a mennybe cikáz,
vissza-se-látva, se-nézve,
Rajongó Lenti Alázat
vinnyog, ha jajdul a térde.

Nyúlok vakon a szárnya után
s pillangó vére,
mindenség hímpora hullong
ujjam begyére.

RÓZSASZÍN HOLDAK

Rózsaszín holdak szerteröpültek
Leány vágja a körmét
Zuhog a vágyam, mint denevérek
Csókolnám kéjjel a törvényt.

Rózsaszín holdak szerteröpülnek
s én loholok körme után
De zengve az éjfél kövére lehull
Körmét siratja a lány.

ŐSZI SZEÁNSZOK

Nyitja az isten a tájra az ollót.
Lomb-sűrű hull s komorulnak a hollók.
Nyárfás, jegenyés elrezi a táncot.
Már sokasodnak az őszi szeánszok.

Kicsi karéjba, ím, asszonyok ülnek.
Kotlócska-szárnyán a képzeletüknek
átszellemülve röpülnek az úrnek.

Kapar a tyúk-eszük hold-udvaron már,
zörget a mennyei, régi rokonnál:
hol van a vén Szűcs, a hajdani molnár?

Nyitja az isten a tájra az ollót,
Lomb-sűrű hull s komorulnak a hollók.
Kék ködét áfonya fátyola rázza,
tél szellemét megidézgeti fázva.

BAALÁM-DILEMMA

Machiavelli hegyen állt, mint néma,
Töprengő, szürke Baalám-állata:
Két orrlíkat dilemma illata
Birizgélte: a két maroknyi széna.

Egyik: illetlen-bájú Mandragóra,
A másik: méltó, zord Fejedelem.
Csak rágódott a nagy feleleten,
Acsingva olykor mind a két csomóra.

Majd szája szólni s nyelni így nyílt meg
„Fogott a halász hajdan két halat,
De tudván végét minden megevettnek,

Hát nem habozott, mék a jobb falat,
Bár egyik ínyre, másik csínra termett,
Az útjuk egy: belőlük **az** marad.”

TÚZEVŐ DÓZSA

... És Dózsa túrt, míg társai harapták
Pörkölt húsát. Se tűz, se trón, se semmi –
Nem fájt, hogy ették. Más sajgott: a hapták;
Ezeknek itt parancsra kell most enni.

Parancsra ették: homloka sötétül.
„Ördög!” – sziszeg olykor a láng szemébe,
S arcába köp dühvel, ha az merészül
Állig lobban, szakálla erdejébe.

Aztán látta, hiába köp a tűzbe.
Már nyelni kell! És kezdte, hatra-vakra,
Nem hessentett hát lángot, hogy elűzze,

De vérveres taréjait lekapta,
És falta, gyomrát tágította küzdve,
Hogy minden máglyák tüzét befogadja.

PRÉDIKÁCIÓ HALAKNAK

Be fényes nép vonult a tenger mellett!
S Antal beszélt, azért jött Páduából, –
Komor hangja előzúgott csuhából,
S a fényesek – trécseltek és nevettek.

Arccal tengernek fordult ekkor Antal,
Csudát születni kért az ég alatt;
S fejük kidugták vízből a halak,
Kopolyújuk megszíva égi hanggal.

Ó, ámítás, ti boldog balgaságok:
Hogy mindegy, hol s kinek, de elbeszéljed,
Kimondanod muszáj, ha már megszállott

Logika, Menny, Ördög vagy Szűzi Élet;
Hogy már reggel ki kell nyögnöd az álmod,
Nappal zúrébe szórni csöndes éjed!

A REKEDT ARMSTRONG

Rekedt Armstrong, meghúlt rokonom,
vigyázz, mert ősi torokrák a dal,
eredeti és örökölhető.
Hangszálaid harapója: gorilla állkapocs,
rokokó-csontú madárka: dallam
roppan a roppant torkaid öblén:
karcsú vitorlást öl meg az örvény:
Bel Canto süllyed.
Ó énekelj,
rekedten is,
ha már dalolni idelöktek!